ÇOCUK
YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI
UBAT 968 - YIL-7 - SAYI : 7
100 K

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi: NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden:
NURAN D. ŞENER

TELEFON: 44 06 26

Resim işleri:
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer:
DURAN OFSET Matbaası

İDARE: Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Fotoğraf: H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

Çocuklar
İçin

Sözünü Tutmayan ÇOBAN

Evvel zaman içinde, bir köyde, komşunun hindilerine çobanlık eden kimsesiz bir kız yaşarmış. Altın gibi bir yüreği varmış bu kızın. Başka kimsesi olmadığı için, hindileri canı gibi severmiş. Doğrusu, hindicikler de Fatma bacılarını sayarlar, onun sözünden hiç çıkmazlarmış.

Fatmacık bir gün hindileriyle birlikte köyün içinden geçerken bir kalabalık görmüş. Yaklaşmış. Adamın biri, davuluna gümgüm vurarak, halkı dört gün sonra kasabada yapılacak şenliklere çağırırmış. Fatma derin derin içini çekmiş: "Ne kötü! Herkes gülüp eğlenirken, ben karanlık kulübemde tek başıma oturmak zorundayım. Üstüm başım paramparça. Komşudan izin alsam da bu kılıkla oraya nasıl giderim?"

Şenlik hazırlıkları almış yürümüş, her yer tertemiz donatılmış. Çevrenin köylüleri akın akın kasabaya iniyormuş. Fatmacık kimin umurunda?.. Zavallı, boynunu büküp çilesine boyun eğermiş. Onun bu halini gören hindileri bir üzüntüdür almış. Düşünüp taşınmışlar

ve baba hindilerden birini Fatmaya elçi göndermişler. Baba hindi kocaman kuyruğunu yelpazeler gibi açmış ve oynunu uzatarak, bacısına demiş ki:"Sevgili Fatma bacımız, seni giydirip kuşatıp şenliklere yollamaya karar verdik. Buna karşılık senden bir dileğimiz var: Öğleden sonra bizi kümesimize kapatacaksın!"

Kızcağızın aklı başından gitmiş! Ömründe ilk defa, bir hindinin böyle şakır şakır dile geldiğini görüyormuş. Gözlerine mi inansın, kulaklarına mı?.. Hindi düpedüz insan gibi konuşuyormuş. Baba hindi devam etmiş:"Bir şartla, güneş batar batmaz yanımızda olacaksın. Sakın unutma..." Fatma hindilerin dileğini harfi harfine yerine getireceğine söz vermiş..

Öğleyin ortalığa sıcaklık çökünce, hindiler kendiliklerinden kümesin yolunu tutmuşlar. Yaşlı baba hindi kıza seslenmiş:"Fatma bacımız, bize buyurmaz mısın? Gel de, giydirip kuşatalım seni!" Fatma, üstünde eski püskü ne varsa, çıkarmış. Hindiler bu paçavraları almışlar, başlamışlar gagalamaya. Fatma'nın eskileri göz açıp kapayana kadar, bayramlık giysiler oluvermiş! Kanatlarıyla da saçlarını bir güzel taramışlar Baba hindi kurum kurum dolanarak öksürmeye başladıkça ağzından yere bilezikler, inciler, gerdanlıklar saçılıyormuş. Uzatmayalım. Takmışlar takıştırmışlar, sonunda Fatmaya aynayı uzatmışlar. Kızcağız küçük dilini yutacakmış neredeyse. Kendisini tanıyamamış. Aynada prensesler gibi bir kız gülümsüyormuş.. Fatma bir an önce gitmek için sabırsızlık gösterince, hindiler de onu daha fazla alıkoymamışlar. Kızı uğurlarken arkasından seslenmişler:"Fatma, sakın bizi unutma! 'Fatma uçarcasına kasabanın yolunu tutmuş. Gelip geçenler biribirlerini dürterek: "Aman ne güzel kız bu böyle. Kimbilir nasıl dansediyor!" diye sorarlarmış. Şenliğin yapıldığı alan cıvıl cıvıl olmuş. Eğlencelerin ve gösterilerin biri bitmeden öbürü başlıyormuş. Hemen Fatma'nın çevresinde bir halka belirmiş. Gençler onu aralarına almışlar, dans etmişler, tepinmişler, gülmüşler. Güneş çoktan batmış bile.. Bir ara, gecenin karanlığını birdenbire fark eden Fatma'nın aklı başından gitmiş! Hindicikler onu beklemişler, çok beklemişler, sonunda da umudu kesmişler. "Fatma bacımız bizi unuttu, başımızın çaresine bakalım, ormana giderek başımıza buyruk gönlümüzce yaşayalım" demişler. Kümesten ayrılmışlar. Fatma soluk soluğa koşadursun, hindiler izlerini bile bırakmamışlar yolda. Kızcağız, kümesi bomboş bulunca, başlamış avaz avaz ağlamağa, sağa sola kosturmaya.. Ama, boşuna.. Sözünde durmamanın cezası, ona pek pahalıya oturmuş. Şöyle bir üstüne başına bakacak olmuş.. Felaket! Eski püskü giysileri içinde bir Fatma! Komşu da kendisini bir güzel paylamış. Gene de acımış, yeni hindiler vermiş Fatma'ya. Ama, olup bitenleri bilen hindiler, çobanlarıyla sıkı fıkı bir dostluk kurmaya yanaşmamışlar.

Tavşanlar

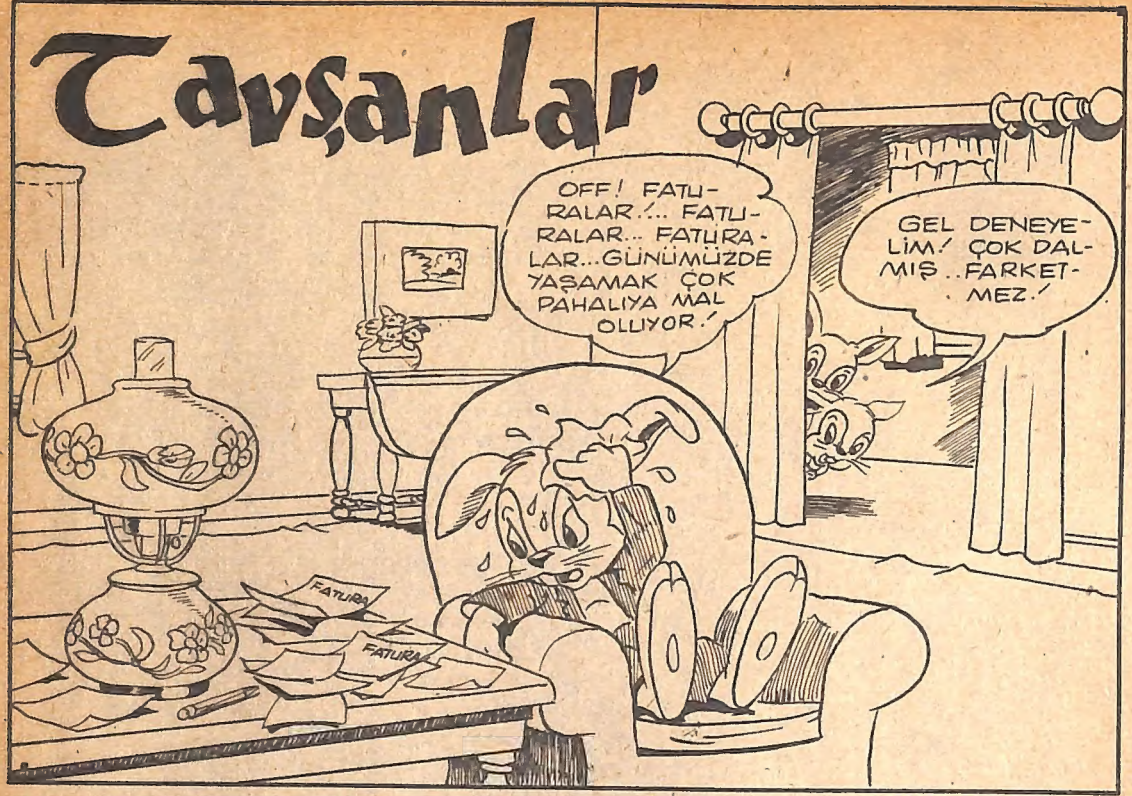
OFF! FATURALAR... FATURALAR... FATURALAR... GÜNÜMÜZDE YAŞAMAK ÇOK PAHALIYA MAL OLUYOR!
GEL DENEYELİM! ÇOK DALMIŞ.. FARKETMEZ!
FATURA
FATURA

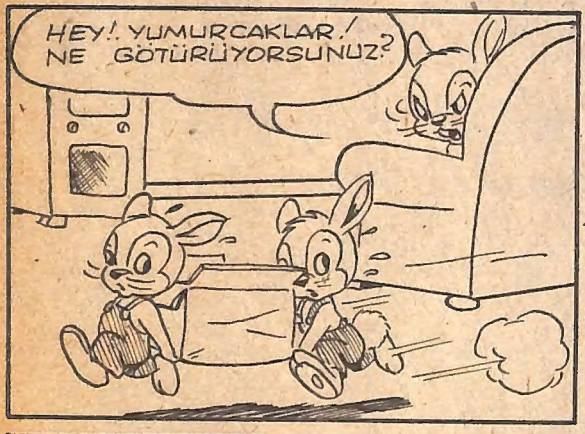
HEY! YUMURCAKLAR! NE GÖTÜRÜYORSUNUZ?

IH... NE OLACAĞINI SÖYLERSEK ELİMİZDEN ALMIYACAĞINA SÖZ VERİR MİSİN?
ONUN NE OLDUĞUNA BAĞLI!

EĞER BİR BAŞKA SOKAK KEDİSİYSE ATIN DIŞARI YİYECEK FATURAMIZ ÇOK ZATEN!

AH! BABA! BU KÜÇÜK ARKADAŞI ATAMAYIZ Kİ...
PEK SEVİMLİ DEĞİL Mİ?
YAAY!.. BİR MAYMUN!...

ONU NEREDEN ALDINIZ?

SİRK AYRILDIKTAN SONRA BULDUK.!

UNUTMUŞ OLACAKLAR!...

BİR SAMAN YIĞINI ÜZERİNDE YAPAYALNIZ OTURUYORDU.

KÜÇÜK GÖZLERİNDEN YAŞLAR BOŞANARAK AĞLIYORDU.!

ONU DIŞARI ATAMAYIZ. KALACAK YERİ YOK!

BİZ ONA BAKARIZ BABA!

ÖYLE OLSUN.. FAKAT EVDE GEZMEYE BIRAKIRSANIZ DIŞARI ATTIRIRIM...

ÜZÜLMEYİN ONDAN BİZ SORUMLU OLACAĞIZ!

GÜNLER GEÇTİ VE...

FAKAT ONUN BİR GORİL YAVRUSU OLDUĞUNU NASIL BİLİRDİK?

KOCA YARATIK BÜTÜN EVİ KIRIP DÖKÜYOR!

EE...RK..

ÇOCUKLAR AVİZEYİ YENİDEN ASTIRIN ONA!

BAKIN!.. KANEPEYİ NE HALE KOYMUŞ!.

MUZ KABUKLARI ÜZERİNDE KAYIP DÜŞMEKTEN HASTA OLDUM!

AMA BAK NE AKILLI AYAKLARIYLA PİYANO ÇALIYOR!
ERK!

NEYLE ÇALDIĞINI BİLMEM AMA KAFA ŞİŞİRİYOR. ONU HAYVANAT BAHÇESİNE GÖTÜRECEĞİM. HEMEN ŞİMDİ.

AZ SONRA
BU ONUN KALBİNİ KIRACAK BABA.
EĞER BİZİMLE DAHA KALIRSA CÜZDANIMI TAM TAKIR EDECEK!

ERK! ERK!
BU DÖNEMEÇLERE DİKKAT ET BABA! BURASI DİK BİR İNİŞ... BİRAZ YAVAŞ OL!

BAKSANA BABA ŞU LEVHADA "YAVAŞ" YAZIYOR!
YAVAS

ÇOCUKLAR FİRENLERİM TUTMUYOR!

ERK!...
DÖNEMİYORUM BU GİDİŞLE YOLDAN ÇIKACAĞIZ!

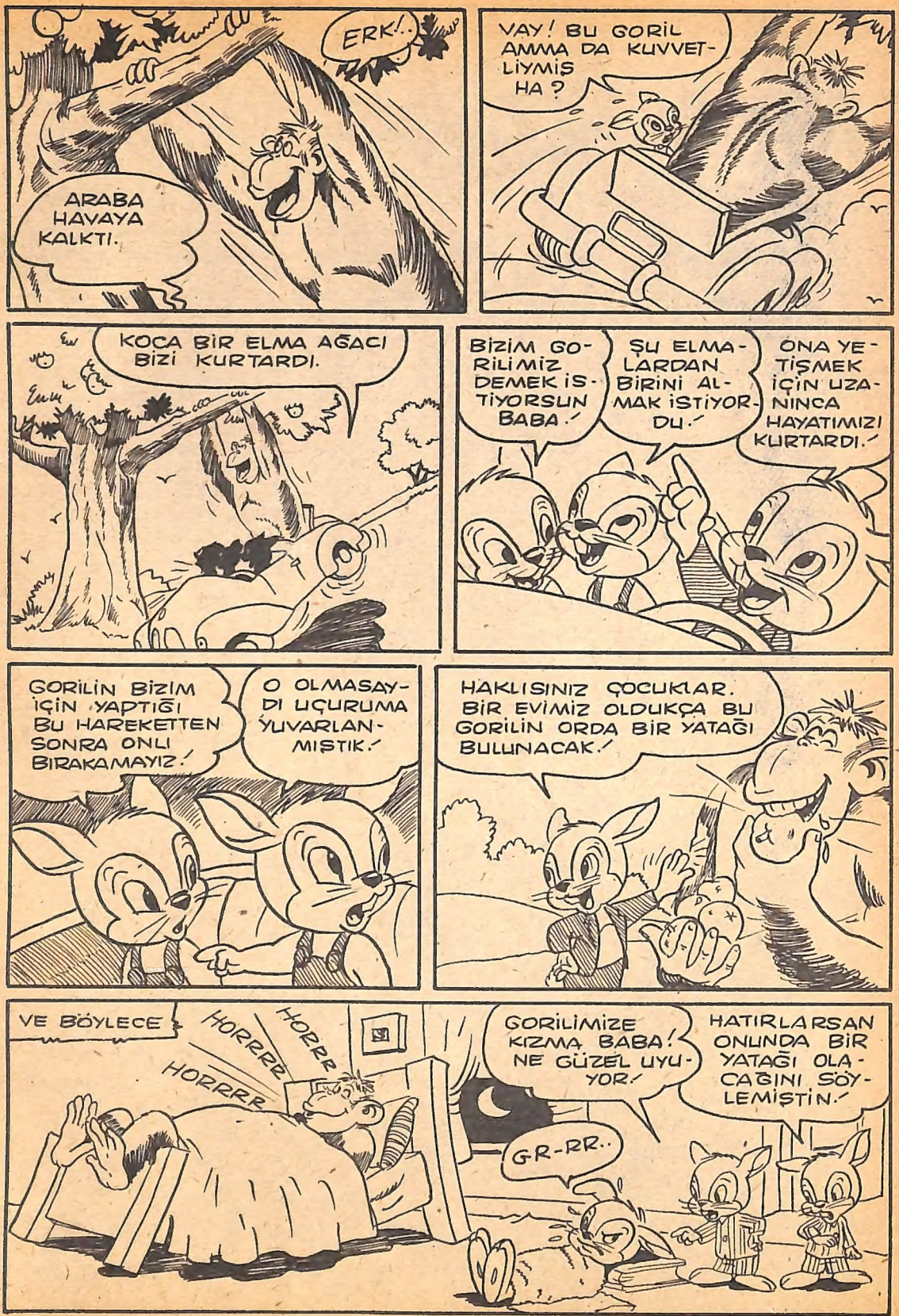
ERK!..
ARABA HAVAYA KALKTI.
VAY! BU GORİL AMMA DA KUVVETLİYMİŞ HA?
KOCA BİR ELMA AĞACI BİZİ KURTARDI.
BİZİM GORİLİMİZ DEMEK İSTİYORSUN BABA.!
ŞU ELMALARDAN BİRİNİ ALMAK İSTİYORDU.!
ONA YETİŞMEK İÇİN UZANINCA HAYATIMIZI KURTARDI.!
GORİLİN BİZİM İÇİN YAPTIĞI BU HAREKETTEN SONRA ONU BIRAKAMAYIZ.!
O OLMASAYDI UÇURUMA YUVARLANMIŞTIK.!
HAKLISINIZ ÇOCUKLAR. BİR EVİMİZ OLDUKÇA BU GORİLİN ORDA BİR YATAĞI BULUNACAK.!
VE BÖYLECE
HORRRR
HORRRR
HORRRR
GORİLİMİZE KIZMA BABA! NE GÜZEL UYUYOR.!
HATIRLARSAN ONUNDA BİR YATAĞI OLACAĞINI SÖYLEMİŞTİN.!
GR-RR..

Mevsimlerin Masalı

Bir gece Kızıldağda dört kardeşle beraber bir çok ozanlar, âşıklar, cüceler, periler, devler ve bir çok hayvanlar toplandılar. Hepsi de dünyaya bir düzen vermek için birer fikir ileri sürüyor, ve dört kardeşten her biri kendi kendini, övüyordu.

Güzel ve serin bir gece idi. Gökte yıldızlar birer ateşböceği gibi parlıyor, uzaklardan Aladağın üstünde erimemiş karların parıltıları görülüyordu.

Babaları ölürken dört kardeşe bütün dünyayı bağışlamıştı. Bu dört kardeş babaları öldükten sonra bir türlü uyuşamamışlar ve dünyayı istedikleri gibi idare etmek ve her yaratığı komutaları altına almak istemişlerdi.

İşte bu akşam bu dört kardeşi barıştırmak için, cüceler başta olmak üzere bütün hayvanlar Kızıldağda toplanmışlar, işe bir sonuç vermek üzere konuşmağa başlamışlardı. Baş cüce dört kardeşin en büyüğüne marifetlerini saymasını söyledi. Yüzü gülmez, beyazlar giyinmiş dört kardeşin en büyüğü marifetlerini saymağa başladı.

"- Ben bütün dünyüya yaratıklara nurdan birer çiçek takarım. O kadar temizimdir ki hiçbir yerimde ufak bir leke bulunmaz. Rüzgârlara hükmeder, havaları ağlatırım, boraları at gibi kullanırım. Benden kurkmıyan, benden çekinmiyen kimse yoktur. Benim uzun gecelerim, kızıl alevlerle süslenir. Dört bir yanı pamuk yığınlarına benzeyen beyazlıklarla örter ve bunlardan denizler meydana getiririm!"

Baş cüce yeşiller giyinmiş ıslık çalan bir gence:

"- Ya sen ne yaparsın?.. Senin marifetlerin nedir?. diye sordu.

"- Ben, dedi, herkese neşe, zevk, hayat dağıtırım. Yerleri çiçeklerle donatır, ağaçlara zümrütten küpeler, gecelere altından kandiller, sabahlara yakuttan gözler takarım. Beni gören ler sevinirler, bana taparlar, sabahlarımda bülbüller şakır, hayvanlar beni görünce bayram yaparlar. Hastalar canlanır, ağlıyanlar sevinir, sevenler muradına erer. Her sevgi benden örnek alır, Ben ölmiyen ve solmıyan bir varlığım!"

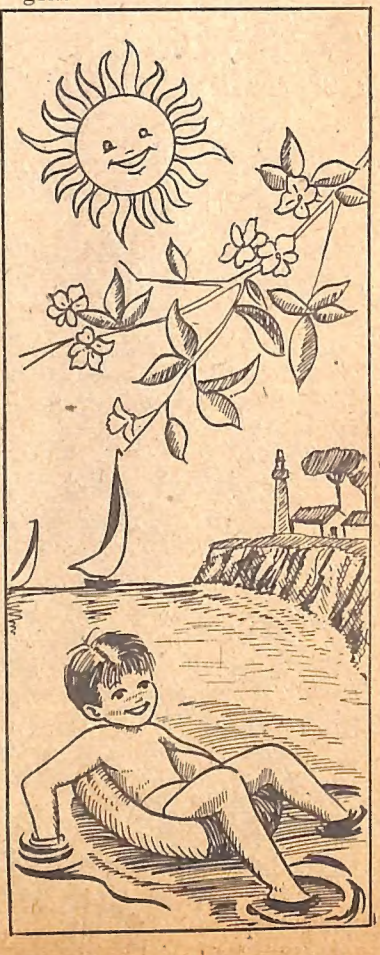

Baş cüce, kara bir kayaya yaslanarak çubuğunu tüttüren dalgın, esmer yüzlü bir delikanlıya:

-Oğul, senin de hünerlerin var mı?..diye sordu.. Delikanlı biraz düşündükten sonra söylemeğe başladı.

"-Beni sevmiyen, beni tanımıyan hiçbir şey yoktur, Ben âleme varlık, genişlik dağıtırım, ortalığa güneşten çelenkler takar, rüzgârlardan ninniler söylerim. Bütün yoksullar benim sayemde güler eğlenir. Dolaştığım yerlerde yaratıklar kendilerine sığınacak birer yer bulurlar. Gecelerimde ayrı bir şiir, gündüzlerimde tatlı bir hayat vardır. Kızdığım zaman dünyüyı yakarım. Emrim karşısında eğilmiyen, fermanımı dinlemiyen hiç bir kuvvet yoktur. Cömert olduğum için bütün dünyayı beslerim. Bundan başka her güzel, güzelliğim karşısında diz çöker ve bana destanlar okurlar."

Baş cüce, solgun ve zayıf ellerinde birer salkım üzüm tutan dördüncü gence:

"-Ya senin marifetlerin ne?" diye sordu.

O, hazin bir surette gözlerini bir iki defa açıp kapadıktan sonra, titrek bir sesle söze başladı:

"-Ben teselli perisiyim, her ayrılık benim göğsünde nihayet bulur, benden şifa alır. Ağlıyan gönüller, ülkülü gençler benden hız alır. Beni sevenler, gittiğim zaman arkamdan ağlıyarak yas tutarlar, ağaçlar meyvalarını benim için verirler. Bahçelerimdeki meyvalar, dağlarımdaki ağaçlar her zaman bayıltıcı kokular saçarlar. Sularımda duruluk, yollarımda saadet ve sonsuzluk vardır. Her göz, benim renklerimden renkler toplar."

Baş cüce bunu da dinledikten sonra düşünmeğe ve etrafına nur saçan uzun beyaz sakalını sıvazlamağa başladı. Dört gencin her birine ayrı ayrı baktıktan az sonra:

-Çocuklarım! dedi. Babanız nur içinde yatsın, sizin dördünüzde de ayrı ayrı varlıklar, ayrı ayrı güzellikler, güçler var. Babanızın bıraktığı şu ucu bucağı bulunmaz ülkede hepinizin de hakkı vardır. Bu ülkede ancak dördünüzün el birliğiyle yaşar. Herbiriniz belirli bir devre için şu ülkede hükmünüzü sürün, herbirinize birer ad takayım, bu adlarınız kıyamate kadar değişmesin.

Dört kardeş hepsi de bir

ağızdan:

-Hay Hay!.. dediler.

Bunun üzerine baş cüce, beyazlak giyinmiş başta oturan kardeşe:

-Oğlum! senin adın Kış, (yeşil giyinmiş ıslık çalan gence) senin adın Bahar, (siyah kayaya yaslanmış esmer yüzlü, mavi gözlü gence) Yaz, (elinde bir salkım üzüm tutan solgun yüzlü adama da) Güz olsun çocuklarım! Bundan sonra sizlere karşı gelecek hiç bir kuvvet olmasın dedi.

Dört kardeşin dördü de bu tekliften dolayı sevinerek baş cüceye teşekkürlerini sundular. Bu hayırlı işten dolayı orada bulunanların hepsi sevindiler.

İşte o zamandanberi dünyada DÖRT MEVSİM hüküm sürmektedir.

ÇOCUK YUVASI ANSİKLOPEDİSİ

Yeraltı Tramvayları

Dünyanın ilk yeraltı tramvayı 1861 yılında Londra'da işletmeye açıldı. Sonra birbiri ardından Berlin, Paris, Hamburg, Boston, Şikago, New York yeraltı tramvayları yapıldılar. Biliyorsunuz ki, İstanbul'da da Galata ile Beyoğlu arasında bir tünel vardır. Bu tünelde kayışlı iki araba karşılıklı işler durur. Diğer memleketlerdeki yeraltı tramvayları elektriklidirler ve şehrin en uzak köşelerini birbirlerine bağlarlar. Şimdi İstanbul'da da geniş bir yeraltı tramvay ağı kurulmak üzere araştırmalara başlanmıştır.

Büyük şehirlerin içinde insan kalabalıkları, tramvay, otomobil, otobüs, kamyon, motosiklet, bisiklet gibi taşıt vasıtaları arttıkça caddelerde hareket de zorlaşmaktadır. Bu yüzden zaman zaman ve yer yer yollar tıkanır. Bu tıkanıklık bir hayli zamanın kaybolmasına sebep olur.

İşte, kalabalığın bir kısmını olsun yeryüzünden yeraltına çekmek ve böylelikle şehir içindeki hareketi çabuklaştırıp kolaylaştırmak için yeraltı tramvayları yapılır. Bunlar, tıpkı yerüstü tramvayları gibi, raylar üstünde elektrikle işlerler. Fakat önlerinde hiç bir engel olmadığı için gayet hızlı gidebilirler. Böylece vakit kaybının önüne geçilmiş olur.

Yeraltı tramvaylarının inşaası için önceden gayet ince teknik hesaplar yapılır. Tonlarla ağır apartmanların, hanların hattâ nehirlerin altından açılan bu kilometrelerce uzun tünellerin çok dikkatli ve çok sağlam yapılmış olması şarttır. Yoksa Allah göstermesin, çok büyük kazalar olabilir.

Bâzı yerlerde ayrı ayrı istikametlerde giden yeraltı tramvayları birbirinin üzerinden geçerler, yani kat kat yeraltı yolları yapılmıştır. Yeraltı tramvaylarına binen binlerce insanın havasızlıktan bunalıp boğulmamaları için gayet mükemmel ve emniyetle işleyen havalandırma tertibatı da vardır. Onun için bu yeraltı tramvaylarının inşaatı çok pahalıya mal olur. Fakat onlardan pek çok insan faydalandığı için, bu masraf kolaylıkla karşılanabilir. Meselâ Paris yeraltı tramvayları günde dört milyon insan taşırlar. 186 kilometre uzunluğunda olan Paris yeraltılarında işleyen arabaların her gün yaptıkları yolun uzunluğu, Parisle Rio de Jeneyro'nun arasındaki mesafenin on iki mislidir

* * * * * * * * * * * *

★ *Zürafaların hiç sesi çıkmaz, tamamiyle «dilsiz» dirler .Ses telleri olmadığı için hançerelerinden hiç ses çıkaramazlar.*

★ *En ince resim fırçaları farelerin bıyıklarından yapılır.*

★ *Balıklar, pullarını hiç değiştirip, yenilemezler.*

★ *Baykuşlar gözlerini hiç oynatamadıklarından etrafındakileri görebilmek için başlarını döndürürler.*

★ *Eğer kuşlar olmasaydı, böcekler yedi senede yeryüzünün bütün ekinlerini, yemişlerini, sebzelerini tüketirler ve insanlar da açlıktan ölüp, yok olurlardı.*

★ *Hayvanları, ağaçları sevenler arasından cinayet işliyen hiç çıkmazmış.*

★ *Bir kovanda bazan 30 bin arı yaşar. Bunların 20 bini, ev işlerini görmek için hiç kovandan dışarıya çıkmazlar*

DENİZLERDEKİ SU

Yapılan tahminlere göre denizlerde 800 milyon kilometre küpten daha fazla su vardır. Bu suyu karalar da dahil olmak üzere dünyanın her yanına yaymak mümkün olsa dünyamız iki buçuk kilometre kalınlığında bir su tabakasiyle kaplanabilirdi. Bazı tahminler bundan daha da fazladır.

YAŞAYAN EN İLKEL IRK

Yaşayan ırkların içinde en ilkelinin Avustralya yerlilerinden Buşmanlar olduğu sanılmaktadır. Avustralya'nın güneyindeki Tasmanya adasında yaşıyan yerlilerin bunlardan daha ilkel bir hayat seviyesinde oldukları sanılmaktadır. Bunların hepsi de siyah derilidir.

KIZGINKEN YEMEK YEMEYİN

Kızgınlık da korku gibi vücudumuza birçok bakımlardan tesir eder. Korktuğumuz zamanlar olduğu gibi kızınca da kan sindirim sistemimizden çekilerek kaslarımıza, akciğerlere ve beyne gider. Bu yüzden kızgınken yemek yerseniz yediğinizi hazmetmemeniz mümkündür.

HAYVANLAR KONUŞAMAZ

Hayvanların konuşmamasının başlıca sebebi fikir sahibi olmamalarıdır. Halbuki kelimeler fikirleri gösterir. Meselâ «İnsan» sözü herhangi bir insanı gösterir. Tanıdığımız belirli bir insanı göstermez. İşte hayvanların zihni bu farkı ayırt edemez. Tek bir fikri genel olarak düşünemezler.

PARS

Memelilerin etobur kedi ailesindendir. Sıcak ülkelerin ormanlarında yaşar. Derisi beneklidir. Çok yırtıcıdır. Yurdumuz ormanlarında da tek tük rastlanır (Ege bölgesi ormanlarında) Vücut bakımından yırtıcı hayvanların en iri olanıdır.

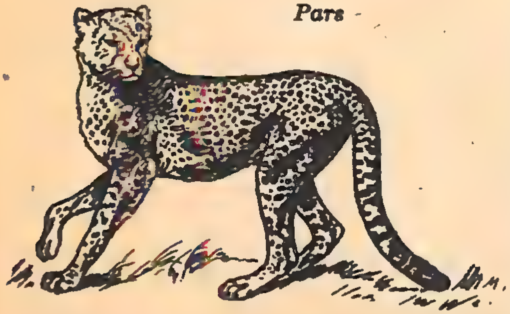

Pars

Bunlara leopar da denir. Açık savanalarda yaşayanların renkleri, ormanlarda yaşayanların renklerinden daha açıktır. Antilop, çakal, yılan gibi hayvanlarla beslenir. İnsana saldırmazlar. Fakat insan eti yerlerse bu defa arslan ve kaplandan daha tehlikeli olurlar. Ağaçlara inanılmayacak bir çeviklikle çıkarlar. Parslar avlarını da ağaçlara çıkarak yerler. Tehlikeli olduklarından serüven için avlayanlar da vardır. Daha çok derisi için avlanır.

PELİKAN

Perdeayaklılardandır. Uzun gagaları ve altçenelerindeki zarımsı büyük keseleriyle öbür perdeayaklılardan ayrılırlar. Yürüyüşleri salakçadır. Çok iyi yüzerler. Avladıkları balıkların fazlasını altçenelerindeki zarımsı torbada saklarlar. Büyük göllerin kenarlarında, Güney Avrupa'da, Afrika, Asya, Amerika ve Okyanusya'nın haliçlerinde büyük sürüler halinde yaşarlar. Birçok türleri vardır. 10 kilo kadar gelirler. Hafif pembe ve beyaz tüylüdürler. Balık yiyerek beslenirler. Pelikan yavruları, annelerinin kesesine gagalarını sokarak içindeki besinden faydalanırlar. Bunlara kaşıkçıkuşu da denir.

Pelikan

Sizin KÖŞENİZ

açgözlü Değirmenci

Meriç nehrinin kıyısında, yüz yıllık bir meşe ağacının dalları altında, ne vakit kurulduğu pek bilinmeyen ufak bir su değirmeni vardı.

Bu değirmende, Hasan dede adında bir ihtiyar yaşıyordu. Bu çok cimri bir adamdı. Değirmene un öğütmeğe gelen köylüler geceleyin yatınca, Hasan dede un tasını eline alarak her çuvaldan birer avuç buğday çalardı. Sonra onu götürüp değirmenin kenarındaki bir çukura boşaltır, üstünü büyük bir taşla kapatırdı. Bunu kıyıda oturan yeşil bir kurbağadan başka gören yoktu. Ama kurbağa bu.. Gidip te başkasına söyliyemez ya!.

Bir gece herkes uykuda iken korkunç bir uğultu duyuldu. Yer sarsılmağa başladı. Kurbağalar bağırıyor, değirmen gıcırdıyordu. Birden Hasan dedenin gözleri faltaşı gibi açıldı. Tavandan bir şey:

-Çın, diye yere düştü.

Hasan dede gidip yere düşen şeyi aldı. Bu bir altındı. Hasan dedenin gözleri kamaştı. Deli gibi sevindi.

Un öğütmeğe gelen köylüler uğultuyla birlikte yerlerinden fırladılar. Biri:

-Eyvah, evim gitti, diye bağırdı.

Öteki:

-Çocuklarım ne oldu acaba? diyerek dışarı koştu.

Fakat bizim Hasan dede

bir un çuvalı üzerinde neşeli neşeli oturuyor, tavana bakıyordu. Kendi kendine:

-Bir deprem olsa da tavandan yine bir altıncık daha düşse! Bu kadar az parayla ne olur? diye düşünüyordu.

Kıyıdaki yeşil kurbağa da durmadan:

-Vırak, vırak! diye bağırıyordu.

Birkaç gün geçti. Bir gece Hsan dede değirmen kayasının üzerine oturmuş, yine:

-Bir deprem olsa da bir altın daha düşse! diyordu.

Tam bu anda yer yine kımıldamağa, sarsılmağa başladı. Herkes dışarı kaçarken bitim Hsan dedegü ümsiyen gözlerle hâlâ tavana bakıyordu. Birden altın yerine başının üstüne bir kiriş düşmesin mi?

Hasan dede acı acı bağırdı. Yere yuvarlandı. Başı bir un çuvalına girdi. Az kalsın boğulacaktı. Başıağrıdan çatlıyacak gibi oluyordu. Değirmende kendinden başka kimseler yoktu.

Sabahleyin değirmenin kapısı gıcırdadı, içeri bir köylü girdi.

İhtiyara:

-Ne yapıyorsun, Hasan dede? diye sordu.

Hasan dede, gözlerini açmak istedi ama gözleri artık bir şey görmüyordu.

Köylü şaşkın şaşkın:

-Hasan dede bu altınlar nereden çıktı? Bu yığın ne diye sordu. Gerçekten değirmenin tam ortasında bir altın yığını duruyordu.

İhtiyar ağlıyarak:

-Al götür onları, bana lâzım değil! diye inledi Köylü bu sözlerden bir şey anlamadı. Ama Hasan dede bu sözleri niçin söylediğini biliyordu.

S. C

Kurnaz Tilki

Evvel zaman içinde, yaşlı bir nine vardı. Kadın bir dağın eteğindeki minik bir kulübede tek başına yaşardı. Yalnızlıktan şikayet etmiyordu ama, sürüsüne bakacak birinin olmaması belini büküyordu.

Koyunların yavrulama mevsimi yaklaşınca, köye inip bir yardımcı aramaya koyuldu. Baş vurduğu herkes işi olduğunu söyledi.. Bütün gün akşama kadar kapı kapı dolaştıktan sonra evinin yolunu tuttu.

Hava soğuk, yerler çamurluydu. Üstelik sert bir rüzgâr esiyordu. İhtiyarcık dizlerinin gücü kesilmiş, yürümeye çalışıyordu. Yol kenarında kocaman bir kayaya rastlayınca hemen oracığa çöküverdi. Bitkin, ümitsiz, kolu kanadı kırılmuş gibiydi. Kara kara, ne yapacağını düşünürken birinin kendine, "Tünaydın teyze, nasılsın bakalım?" diye seslendiğini duydu.

Arkasına dönüp bakınca, kocaman bir ayının arka ayakları üstünde kalkarak, kendine doğru geldiğini gördü.

"Canın bir şeye sıkılmış galiba. Ne oldu, neyin var?

"Daha ne olsun... Akşama sabaha koyunlar yavrulayacak. Sürüye göz kulak olacak hiç kimsem yok. Köyün altını üstüne getirdim, bana yardım edecek birini bulamadım."

"Vah! Vah!" dedi ayı, "demek bu civarda kimse çobanlık yapmıyor. Ben bu işten hiç anlamam ama, eğer izin verirsen başarıp başaramıyacağımı bir deneyeyim."

İhtiyar bir süre hayvanı tepeden tırnağa süzdü.

Bir ayının çobanlık yapabileceğine hiç aklı yatmadı ama, hayvanın candan davranışı karşısında bunu açıkça söylemeye de utandı.

"Dur," dedi, "sana ilkin birkaç soru sorayım. Anlat bakayım, bu işte tecrüben var mı?"

"Hayır" dedi Ayı, "yok ama seni memnun etmek için bütün gücümle çalışır çabalarım."

"Pekala bir de sesini duyalım. Koyunları nasıl çağıracaksın?"

Ayı yere oturdu. Başını havaya kaldırıp elinden geldiği kadar tatlı bir sesle:

"Hayır" diye öyle bir homurdandı ki, kadın irkilerek yerinden sıçradı.

"Kusura bakma Ayı kardeş, kusura bakma seni işe alamıyacağım. Bu sesinle koyunlarımın ödünü patlatırsın sen."

Yaşlı nine, tekrar yola koyuldu. Rüzgâr öylesine hızlanmış, sertleşmişti ki çok geçmeden yine kuvveti kesildi. Oturup dinlenmeğe başladı.

Bu defa da arkasındaki ormandan bir kurt çıktı.

Kadını eğilerek selamladıktan sonra:

"Yolurdun galiba?" dedi.

Nine de, "Sorma, sorma, ayaklarıma kara su indi... Bütün gün köyün altını üstüne getirdim de bir çoban bulamadım" diye inledi.

Kurtun ağzı sulandı. Dudaklarını iştahla yaladı.

"Çoban mı dedin? Bulamadıysan ben olurum çobanın. Koyunlara çok meraklıyımdır. İyi bakarım onlara. Hem sonra, bu aralık yapacak başka işimde yok, eğer istersen hemen seninle gelirim."

Kadının buna da aklı pek yatmamıştı, ama kendisine canla başla yardım etmeğe çalışan bir hayvanı da kırmak istemiyordu.

Ona da sorular sormanın yerinde olacağını düşündü.

"Koyunlara tatlı tatlı türküler söyliyebilir misin?"

"Türkü mü? Hem de istediğinden alasını."

Kurt kadını etrafında dolaşarak acı acı ulumağa, başladı. Nine hemen eteklerini toplayıp yerinden kalktı. Bir yandan olanca gücüyle koşuyor, bir yandanda avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

"Olmaz, olmaz," diyordu, "sesin çok korkunç, işime yaramazsın!"

Çamurlara bata çıka, epeyce gitti. Ama artık dizlerinde bir adım atacak kadar bile dermaz kalmamıştı. Hemen yolun kenarına çöktü. Daha kendine iyice gelmeden karşısına bir tilki dikildi.

"Tünaydın nine, bakıyorum çok üzgünsün, seni kara kara düşündüren ne?"

Kadın ters ters:

"Sürüme göz kulak olacak birini aramaktan öldüm bittim. Köyde kimse bu işe yanaşmadı. Yolda birkaç dost seve seve yapacaklarını söyledilerse de onları da ben beğenmedim. Sesleri çok korkunç, çok çirkin."

Tilki yan gözle kadına baktı.

"Nineciğim, " dedi "Sana bir şey söyliyeceğim ama sakın bana kızma. Ben senin bu derdine çare bulabilirim. Çobanlıkta büyük tecrübem var benim. Çıvardaki bütün köylüler peşimi bırakmıyor. Çobanları olayım diye sıkıştırıp duruyorlar, ama, sevmediğim kimselere hizmet edemem ben.. Nedense sana birdenbire kanım kaynayıverdi. Seni böyle kederli görmeğe dayanamıyorum. Hatırın için sürülerine bakmayı üstüme alırım. Artık bu yaştan sonra bir de koyunlarla mı üzüleceksin. Biz, dostların, ne güne duruyoruz?"

Nine hayvana ters cevap verdiği için çok utanmıştı.

"Eksik olma, "dedi," ama önce bir sesini duyayım." Tilki usulca kadının yanına sokuldu. Başını omuzuna dayayıp:

"Ah nineciğim, dedi, hiç senin o tatlı sesinle boy ölçüşebilir miyim? O ılık bahar meltemini, kuş cıvıltılarını andıran sesleniş nerde, benimki nerde? Senin sesini duyup da büyülenmeyen yaratık var mıdır acaba?

İhtiyar kadın hoşlandı... Yanakları kızarmıştı:

"Yeter yeter, "dedi, "bu kadar övme beni. Haydi düş peşime. Çobanım ol benim.

Kadın, koyuhlarını en güvenilir bir ele teslim ettiğinden içi rahattı. Erkenden yattı. Tilki koyunlara bekçilik ederken o da düşler görüyordu.

Ertesi sabah Tilki kapıyı vurarak kadını derin uykusundan uyandırdı. İki gözü iki çeşme hüngür hüngür ağlıyarak:

"Ah nineciğim ah, "dedi. "Başımıza gelenleri sorma O ayı var ya o ayı, geceleyin gelip sürünün en semiz koyununu kaptı götürdü. Canımı dişime takıp savaştım Ama koca hayvanla başa çıkamadım."

Ninenin bu işe çok canı sıkılmıştı. Fakat tilki o kadar ağlıyor, o kadar dövünüyordu ki, her şeyi bırakıp onu avutmağa başladı.

"Bak, hele şuna bak." Ortada göz yaşı dökecek ne var sanki! Bir koyunun

sözü mü olur? Savaşırken va seni de başına bir şey gelseydi? Ben ne yapardım o zaman. Haydi sil gözlerinin yaşını da olanları unut. Artık lafını etmiyelim bunun."

Ertesi sabah tilki yine ağlıya sızlaya geldi. Bu sefer de koyunlardan birini kurdun parçaladığını yana yakıla anlattı.

"Aldırma" dedi Nine, "bunlar olağan şeylerdir, haydi sen işinin başına dön. Meğer sen koyunları ne kadar da çok seviyormuşsun!"

Tilki iştahla ağzını şapırdattı.

"Gerçekten öyle Nineciğim."

Tilki her gün başka bir hikayeyle kapıya geliyor ve koyunlardan birinin daha eksildiğini haber veriyordu. Kadın da o hayvanın büyük üzüntüsünü hafifletmek için onu teselliye çalışıyordu.

Bir gün nine uyandığında daha ortalık karanlıktı. Sürünün durumu aklına geldiğinden gözlerine uyku girmiyordu. Koyunlar birer birer eksiliyordu. Başladı ağlamağa. Akıllı bir kadındı bizim nine. Ağlamanın, sızlamanın bir işe yaramadığını çok iyi biliyordu. Gözyaşlarını sildi, Kalktı, giyindi. Çaydanlığa su doldurup ocağa sürdü.

Bir bardak demli çay içince:

"Bak," dedi, "şimdi iyice kendime geldim." Tam ekmeğine yağ sürerken tilkiyi düşündü. Kendi kendine:

"Ne kadar da bencilim," dedi, "o zavallıcık dabenim kadar üzülüyor. Üstelik de her defasında canını türlü türlü tehlikelere atıyor. Bari ona şu bir tas sütü götüreyim."

Bahçeye çıktı. Gözleriyle çobanını araştırdı. Tilki uzakta arkası dönük bir şeyler yapıyordu. Nine o tarafa doğru yürüdü. Artık iyice yaklaşmıştı. Bir dal çıtırdayınca Tilki yerinden fırladı. Pençelerinin arasında parçalanmış bir koyun duruyordu.

Tilki hemen bir ok gibi yerinden fırladı ve olanca gücüyle koşmağa başladı.

Nine hırsından elindeki süt kasesini arkasından fırlattı. Sütler Tilkinin kuyruğuna döküldü ve sıçradı. O gün bu gün yalancı Tilkinin kuyruğunun ucu beyaz kaldı.

RÜZGÂRLI ADALAR

Bering Denizi ile Büyük Okyanus arasındaki 1600 millik bir alan, yeryüzünün henüz sırları bilinmeyen bölgelerinden biridir. İşte bu alanda, Aleut Adaları (Rüzgârlı Adalar) yer alır. İki büyük su kitlesini birbirinden ayıran adalar, gerçekte, deniz altında kalmış sıradağların su yüzüne çıkan tepeleridir. Bu tezatlar ülkesinde, buzlarla kaplı yanardağların eteklerini, azgın tayfunların kıyasıya kamçıladığı görülür. Yanardağların sayısı oldukça kabarıktır. Ağızlarından sürekli olarak buhar, duman ve kül bulutları yükselir.. Geceleri, buzullar arasından süzülen kızgın lâvların tüyler ürpertici bir görünüşü vardır. Sık sık, görülmemiş depremler olur... Kocaman dağlar korkunç patlamalarla bölük pörçük dağılırlar. 1912 yılında patlayan Katmai dağının külleri ve tozları, dünyanın dört bucağına yayılmıştı.

Depremler ve patlamalar dışında, bu bölgenin güzelliğine doyum olmaz. Ağaca pek rastlanmaz. Buna karşılık her yer, gür otlar, yabani çalılıklar ve çiçeklerle yemyeşildir. Adalara asıl güzelliğini veren, minimini göllerdir... Yabani orkideler, onların çevresini bir çelenk gibi sararlar. Uzun tüylü pamuk kozaları rüzgârda salınırla Dağ yamaçlarında, yabani şalgamların bembeyaz ö bek öbek çiçekleri, bahardan kalma kar kümelerini andırır.

Milattan önce 1000 yıllarında, Bering Boğazını geçerek Alaska'ya varan

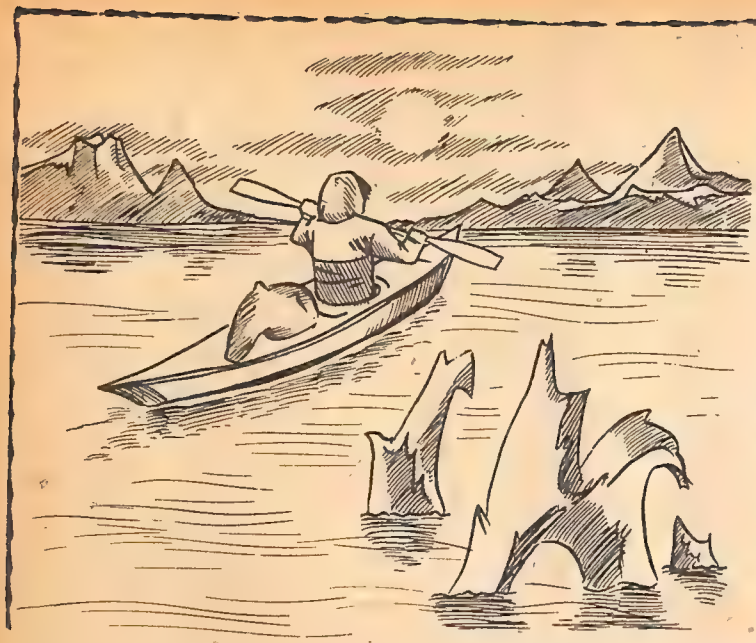

Eskimolar, taş devrini yaşayan avcılardı. Toprak altındaki kerpiç evlerde otururlar, yakaladıkları tilkilerin kürkünden ve su aygırlarının derisinden giyim için yararlanırlardı. Deriden yapılma, son derece hafif kayıklarıyla bir adadan öbürüne, balık avına çıkarlardı. Ölülerini, yanardağlardan çıkan bi çeşit gazla mumyalarlardı

Aleut adalarının 3000 yıldır sessiz, telaşsız, barış içinde yaşayan yerlileri, bugün Eskimo dilini konuşuyorlar. Eskisinden farklı olarak, ahşap evlerde oturuyorlar. Çevrelerindeki sularda bol bol bulunan ayıbalığı, fak ve balinaları avlamakla geçiniyorlar.

1741 yılında Rus gezginleri Kamçatka'dan Amerika'ya ulaşmaya çalışıyorlardı. Fırtına ve sis yüzünden yollarını şaşırmışlardı. Japonya'dan gelen akıntılar gemilerini rotasından ayırmış, uzaklara sürüklemişti. Sis dağılınca gezginler kendilerini, üzerlerinden kara dumanlar tüten yemyeşil adacıkların ortasında buldular. Köpüklü dalgaların yaladığı kayalıklarda su samurları koşuşuyordu. Derileri çil altınlar gibi pırıl pırıldı.

Bir rastlantı sonucunda ortaya çıkan Aleut adaları, eşi görülmemiş bir soygun ve yağmaya sahne olmuştur. 1741 de, Sibirya'lı kürk avcıları, sayıları 25000'i bulan yerlilerin yüzde onunu yok etmişler, yüzlerce köyü yakıp yıkmışlardı... Kürklü hayvanların soyu tükenince, Rusya Alaska'yı Amerika Birleşik Devletleri'ne sattı.

Aleut'lular 50 yıl kendi hallerine bırakıldılar. Zira Amerikalılar Alaska'nın baştan başa buzlarla kaplı olduğunu, insan barındıramıyacağını sanıyorlardı.

Bugün Alaska ve ona bitişik Aleut adaları, Amerika ya bağlı bir devlettir.

İkinci Dünya Savaşında Aleutlular kara günler gördüler, hepsi de Güneydoğu Alaskaya göç etmek zorunda kaldı. Çoğu veremden kırıldı. Bir kısmı da Japonların esir kamplarında can verdi. Savaş sona erince, bir avuç Aleutlu, adalarındaki evlerine döndüler, yeniden, binlerce yıllık ilkel ve sessiz yaşayışlarına gömüldüler.

Zeynep
SENİNKİNDEN DAHA BÜYÜK BİR BEBEK ALDIM.
BENİMKİ İKİNİZİNKİNDEN DE BÜYÜK.
BU ÇOCUKLAR BENİ KIZDIRIYOR. HEP BE BEKLERİNİ ÖĞÜYORLAR!
FİKİR
NE YAPACAĞIMI BİLİYORUM. BABAMIN AV ÇORAPLARINI GETİRECEĞİM.
SONRA..
BENİM BEBEĞİMİ GÖRDÜNÜZ MÜ ?
BUNLAR ONUN ÇORAPLARI!
YAA.. ÇOK BÜYÜK BİR BEBEK OLMALI!
ZEYNEP, ÇORAPLARIMI NE YAPIYORSUN ?
HING! MING! HİÇ BA-BA!
VAY..YÜRÜYEN, KONUŞAN GERÇEK BEBEĞİ VARMIŞ Hi!.. Hi!.. Hi!..
CANLI BİR BEBEK!. Hii!.. Hi!.. Hi!..
SON

Eğlenceli Sayfa

DELİ AKLI

İki deli bu soğukta denize girmiş yan yana yüzüyorlardı. Biri ötekine seslendi:

-Bugün deniz çok sıcak değil mi?

Öteki:

-Evet, dedi çok sıcak. Mayo bile bana o kadar ağır geliyor ki ter içinde kaldım.

TİRENDE

Birinci sağır: -Saatiniz kaç bayım?

İkinci sağır: -Bugün cuma efendim.

Birinci sağır: -Öyleyse istasyonuma gelmişiz... Allaha ısmarladık!

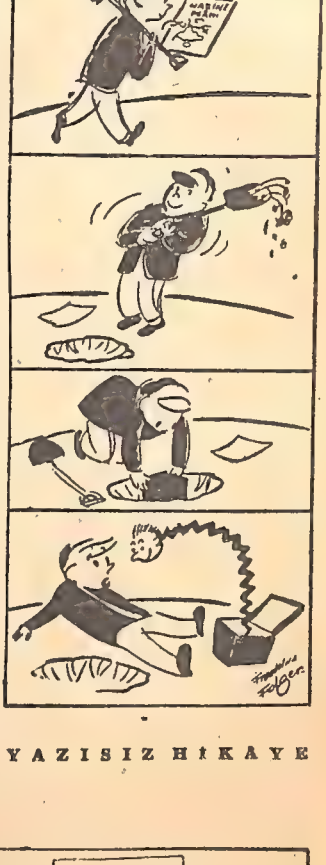

YAZISIZ HİKAYE

Bilmece

Hazırlayan: Fevzi Deniz

	1	2	3	4	5
1	K	A	B	A	O
2	A	B	I	D	E
3	B	A	Z	A	
4	A	R		E	N
5	C	A	Z	A	N

Soldan sağa

I-Kışın giyilir
2-Anıt
3-Haliçte bir semt
4-Terbiye-boy değil
5-Tencerenin büyük babası.

Yukarıdan aşağı.

I-Bir sebze
2-Tersi bir vasıta
3-Çan
4-Güneyde bir ilimiz
5-Bir kumaş cinsi

-Ağacın tepesinde ne yapıyorsun öyle?
-Yere bir elma düşmüşte onu yerine koyuyorum.

KAYAKÇI FİNO

Yukarıdaki resimde görülen Fino'nun kopyasını çekip bir karton üzerine yapıştırın. Sonra bunu kesip çıkarın. A ve B ile gösterilen kısımları, noktalarla işaretlenmiş yerlerinden katlayıp A, kayağın A'sı, B de kayağın B'si üzerine gelecek şekilde yapıştırın. Bir de C'yi Finonun gövdesine yapıştırırsanız kaymağa hazır usta bir kayakçı elde edersiniz.

Bayram HEDİYESİ

Ayşe kimsesiz bir çocuktu. Annesi o doğduğu zaman ölmüştü. Babası da bir kaç yıl sonra bir tren kazasına kurban gitmişti... Şimdi, köydeki dayısının yanında oturuyordu.

Ayşe, sekiz yaşında, yanakları kırmızı, uzun saçlı sıkılgan bir kızcağızdı. Yengesi evin bütün işlerini hep ona yüklüyordu. Fakat, o hiç bir şeye itiraz etmiyor sabahdan akşamlara kadar durmadan çalışıyordu. Ayşe, hiç şehire gitmemişti. Ömrünü hep köyde, çiftlikte geçiriyordu. Bazen şehirden gelen köylülerin anlattıklarını dinliyor: "Acaba şehir bu kadar güzel mi?" diye düşünüyordu.

Bir gün Ayşelere, şehirden bir misafir çocuk geldi. Ayşe bir ara onu yanına çağırarak:

-Şehirde neler var? diye sordu.

Çocuk:

-Şehirde her şey var. Büyük caddeler apartmanlar otomobiller, her orada.

Ayşe şehirden gelen bu küçük misafire daha bir çok şeyler sordu. Onun anlattıklarını merakla dinliyor, "Ah bir gün ben de şehire gidebilsem" diye düşünüyordu.

Bir bayram günü, dayısı ona bir kâğıt 10 lira verdi ve:

-Kızım, biraz sonra bitişik komşumuz Recep ağa arabasiyle şehire gidecek. İstersen sen de onunla beraber git. Bu para ile kendine bayram hediyesi al, dedi.

Ayşe amcasının bu sözüne deli gibi sevindi:

-Teşekkür ederim amcacığım. Hemen içeri gidip hazırlanayım. Yeni entarimle pabuçlarımı giyeyim, dedi ve koşa koşa dışarıya çıktı. Ayşe bir saat sonra iki atlı küçük bir araba içinde, Recep ağa ile şehire gidiyordu. Ayşe, yolda hiç konuşmadı, hep şehri ve alacağı oyuncağı düşündü. Acaba ne almalıydı? Bir bebek mi, yoksa bir ağız mızıkası mı? Araba nihayet şehre geldi. Recep ağa, onu tenha bir sokakta indirdi:

-Haydi kızım, istediğin şeyi al. Beni yine burada bul. Benim biraz işlerim var. Bir iki saat sonra gelirim. O zamana kadar, sen de biraz gez. Fakat otomobile, otobüse dikkat et, altında kalma, dedi.

Ayşe, sokakta biraz yürüdükten sonra birden büyük bir caddeye çıktı. Caddenin iki tarafındaki koca koca apartmanları, içi tıklım tıklım insan dolu otobüsleri görünce hayretler içersinde kaldı.

Mağazaların büyük vitrinlerine baka baka bir köşe başına geldi. Bir kaç küçük çocuk, büyük bir oyuncakçı dükkânının vitrininin önünde durmuşlar, bir şeye bakıyorlardı. Ayşe de onların arasına karıştı ve vitrine baktı. Bu, küçük bir bebekti. Hem de yatırınca gözlerini kapayan, kaldırınca açan bir bebek! Ayşe bunu çok beğendi. İçinden: "Bu çok güzel bir bebek. Köydeki çocukların hepsi bunu görmek için bize gelirler, gidip alayım" dedi ve dayısının vermiş olduğu 10 lira ile güzel bebeğe sahip oldu

Ayşe bebeği kucağında, şehirde bir süre daha dolaştıktan sonra, Recep ağayı bulmak üzere geri döndü. Recep ağa da işlerini bitirmiş onu bekliyordu. Akşam olmak üzereyken geriye dönüş yolunu tuttular. Ayşe hem şehiri görmüş, hem de kendine çok güzel bir bayram hediyesi almıştı.

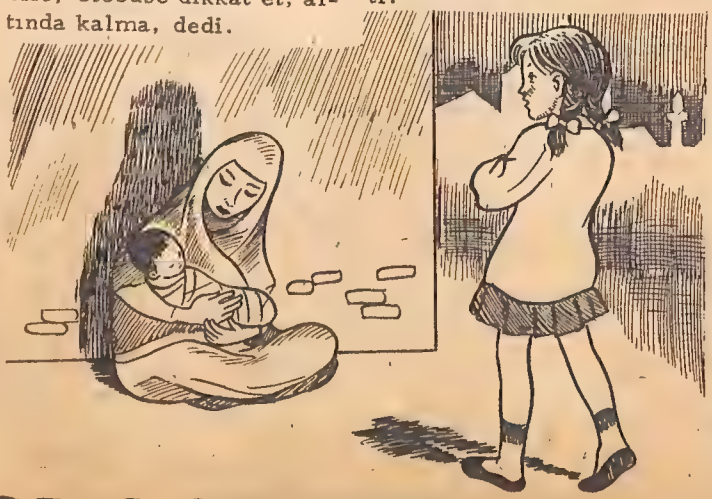

Herkül Palaz

ANAHTAR

Annesi Kaya ile beraber çarşıdan dönmüştü. Bahçe kapısından girince çantasını açtı, biraz karıştırdı.

— Gördün mü Kaya, dedi, anahtarı bulamıyorum. Zaten geç de kaldık. Babanı beklemiye kalksak yemeği hazırlayamam.

— Çantaya iyice bak anne, diye Kaya cevap verdi.

Kadıncağız bütün çantasını boşalttı, bir bir aradı, ama bir türlü anahtarı bulamadı.

— Yok, diyordu, anahtar yok. İçeri nasıl gireceğiz ?

— Ben bir pencereden gireyim.

— Ama pencereler içerden çengellidir.

— Hayır, odalardan birinin pençeresi çengelli değil. Biliyorsun onun çengeli kırılmıştı.

— Evet ama, o pencere epeyi yüksek. Fakat başka çare yok, bir deneyelim.

— O halde bir merdiven bulmak lâzım.

Kaya hemen gidip komşuları Ahmet beylerden bir merdiven getirdi. Fakat o da pek kısaydı. Topu topu üç dört basamaklı bir şeydi. Önce kadıncağız çıkıp pencerenin kepengini açtı. Kaya :

— Şimdi, dedi, beni kucağına al da pencereden içeriye gireyim.

Annesi onu kucağına aldı.

— Aman, diyordu, pek de ağırlaşmışsın.

Onunla beraber merdivene çıktı. Biraz sonra Kaya içeri girmişti. Annesi :

— Sen kapıyı açadur, dedi, ben pencereyi kapatıp merdiveni götüreyim.

Kaya içerden kapıyı açıp dışarı çıktı Annesinin yanına gitti. Elindeki fileyi aldı. Beraber yürümeye başladılar. Aynı anda esen rüzgâr şırak diye kapıyı yüzlerine kapatıverdi.

— Eyvahlar olsun, dedi Kaya, yine dışarda kaldık.

Çaresiz Kaya gidip tekrar merdiveni aldı. Annesi yeniden pencereyi açtı. Kaya tekrar annesinin kucağına çıkıp pencereden içeri girdi. Bu defa o içeri girerken annesi :

— Kapıyı açınca, dedi, önüne bir şey koy da kapanmasın.

— Merak etme anahtarı yanıma alırım.

Kadın tekrar pencereyi kapattı, merdiveni götürdü. Kaya yine kapıyı açıp dışarı çıktı, ve inanır mısınız kapı yine rüzgârdan kapanıverdi. Bu defa anahtar yanlarında olduğu için üzülmediler. Annesi alıp hemen açmaya çalıştı. Fakat anahtar bir türlü dönmüyordu.

— Nerden aldın bu anahtarı ?.. diye sordu.

— Masanın üstünde duruyordu.

— Yanlış almışsın Kaya, bu anahtar değil. Merdiveni yeniden isteyeceğiz...

Bu defa Kaya eve girip de kapıyı açtığı zaman eşikte durup annesini bekledi. Böylece içeri girebildiler. Akşam, olup bitenleri Kaya babasına anlattı. Babası önce güldü, sonra da ona bir daha ihtiyatsızlık etmemesini tenbih etti.

ÜNLÜ CAMBAZ

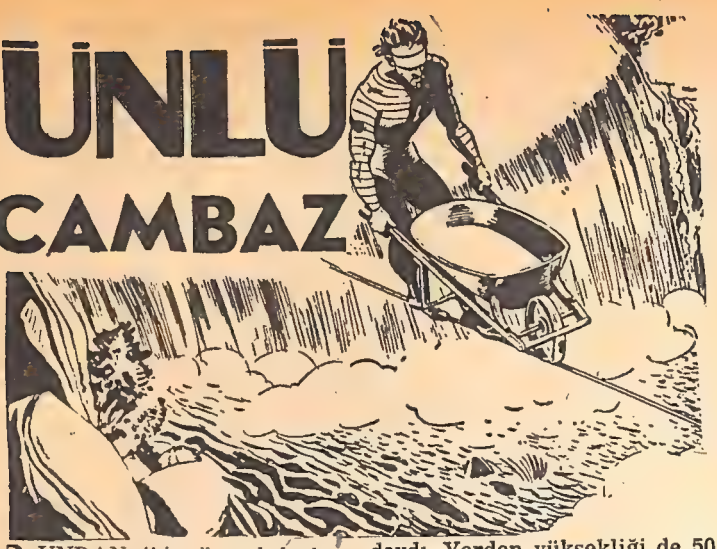

BUNDAN iki yüz yıl kadar önce Fransa'da bir küçük çocuk dünyaya geldi. Bu çocuk bir ip cambazının oğluydu. Babası daha küçük yaşından itibaren onu da ipte yürütmeye başlamıştı.

Bir gün küçük Şarl'ı çalıştırırken dostlarından biri de seyrediyordu. Hemen onu jimnastik okuluna göndermesini tavsiye etti.

Küçük Şarl jimnastik okulunda büyük bir başarı kazandı. Hocaları onun büyük bir kolaylıkla başardığı hareketleri gördükçe şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyor:

— Bu çocuk bir harika olacak, diyorlardı.

Şarl'ın en çok sevdiği şey, ip canbazlığı yapmaktı. İlk defa olarak halkın karşısında oynadığı zaman herkes ona «Harika çocuk» adını taktı.

Şarl çok geçmeden meşhur bir cambaz olmuştu. Şansını Amerika'da denemek isteyerek 1859 yılında Amerika'ya gitti.

Amerika Birleşik Devletlerindeyken aklına müthiş bir fikir geldi. Menejerlerini çağırarak:

— Niyagara şelâlesi üzerinden geçmeyi düşünüyorum, dedi.

Adamlar

— İmkânsız, diye cevap verdiler. Olacak şey değil bu.

— Dediğim olacak. Hiçbir masraftan kaçınmayın. Şelâlenin üzerine ip gerin.

Niyagara şelâlesi üzerine gerilen ip 300 metre uzunluğundaydı. Yerden yüksekliği de 50 metreden fazlaydı. Nihayet büyük gün geldi. Şarl'ın geçişini seyretmek için şelâlenin her iki tarafına 50 binden fazla insan toplanmıştı. Bu seyircilerin ağızlarında dolaşan söylentiler ise büsbütün korkunçtu.

Orada bulunanların söylediklerine göre bu genç cambaz, koca nehri geçerken sırtında bir kişi daha bulunacaktı.

Büyük gösteri başladığı zaman seyredenlerin yüzü heyecandan sapsarı kesilmiş, birçok kadınlar bayılmışlardı. Doğrusu sırtında seyahat eden adamın da en az kendisi kadar cesur olduğunu söylemeye lüzum yok. Şarl 300 metrelik yol boyunca birkaç defa durup dinlenmek zorunda kaldı. Her defasında sırtındaki adam telin üstüne iniyor, sonra tekrar sırtına biniyordu.

Bu tehlikeli geçiş bittiği zaman halk Şarl'ı omuzlarında taşıyordu.

Bundan kısa bir müddet sonra Şarl yeniden Niyagarayı geçmeye teşebbüs etti. Bu defa sırtında kocaman bir paket taşıyordu. Herkes:

— Acaba sırtındaki ne? diye birbirine soruyordu.

Yolun ortasına geldiği zaman Şarl sırtındaki paketi telin üzerine koydu. Paket meğerse bir gaz sobasıymış. Sonra cebinden çıkardığı bir yumurtayı kırarak sobanın üstünde omlet yaptı. Halkın heyecanı son haddini bulmuştu. Her kafadan bir ses yükseliyordu:

— A, bakın, omlet yapıyor.

— Hem de yiyecek galiba.

— Şuraya bak, ne kadar da rahat bir hali var.

Şarl omletini yedikten sonra yoluna devam ederek tel üzerindeki geçişini başarı ile bitirdi.

Artık Şarl'ın şöhretini duymayan kalmamıştı. Çok geçmeden nehri bu defa da gözü kapalı olarak geçeceğini ilân etti. Bunu duyanlar:

— Deli bu adam, dediler, imkânı yok bunu başaramaz.

— Kendini ölüme atıyor.

Gösteri günü her zamankinden daha büyük bir kalabalık birikmişti. Şarl hakikaten sıkı sıkıya gözlerini bağlattı. Sonra bir el arabası getirtti. El arabasını da telde yürüterek geçirecekti. Seyre gelen on binlerce kişi nefes bile almaktan çekinerek onun geçişini seyrettiler.

O sırada Wales prensi, Şarl'ın bu geçişlerinden birini görmeyi istemişti. Büyük cambaz Şarl Blondin bunu kendisine yapılmış bir iltifat saydı ve menajerlerine:

— Prensin şerefine nehri bu defa tahta ayaklarla geçeceğim, dedi.

1859 yılının 14 ekim gününde cambaz Şarl Blondin, prensin ve on binlerce seyircinin gözü önünde nehri tahta ayaklar üzerinde yürüyerek geçti.

Seyirciler o kadar şaşırmışlardı ki, içlerinden bir çoğu:

— İmkânı yok, bu olamaz diyorlardı. Gözlerimle gördüğüm halde yine inanamam.

Bu büyük cambaz bazı ufak tefek kazalar atlatmasına rağmen 73 yaşına kadar yaşadı ve başına önemli bir kaza gelmedi.

PANDA

OH! ÇOCUKLAR! MİRANDA YENİ KRAVATIMI MUTLAKA BEYENECEK. O DEĞİŞİK ŞEYLERDEN HOŞLANIR.

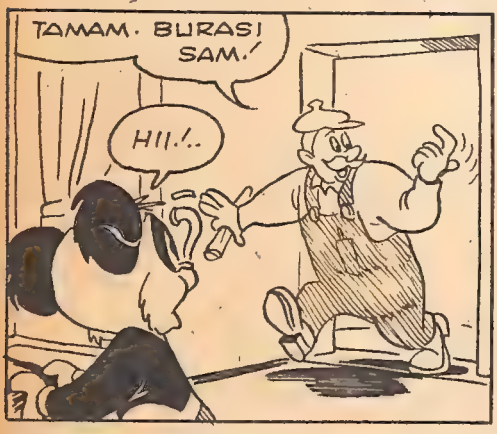
TAMAM. BURASI SAM.!
HII.!..

HEY, NE OLUYOR AHBAPLAR?
TAM BU NOKTA.!
TAMAM.

DURUN! YAPMAYIN.! DÖŞEMEM.!
ALDIRMA SAM.!

BURDA KIZLAR CİMNASTİKHANESİ YAPILACAK. TAMAM MI USTA.!
TAMAM SAM..
KIZLAR CİMNASTİKHANESİ Mİ?

BU HERİFLER BUNUN İÇİN GELDİLER HA... BENİM EVİMİN YERİNDE BÖYLE ŞEY YAPAMAZLAR.!

ONLARA GÖSTERECEĞİM. BİR DAHA GELSİNLER BAKALIM.!

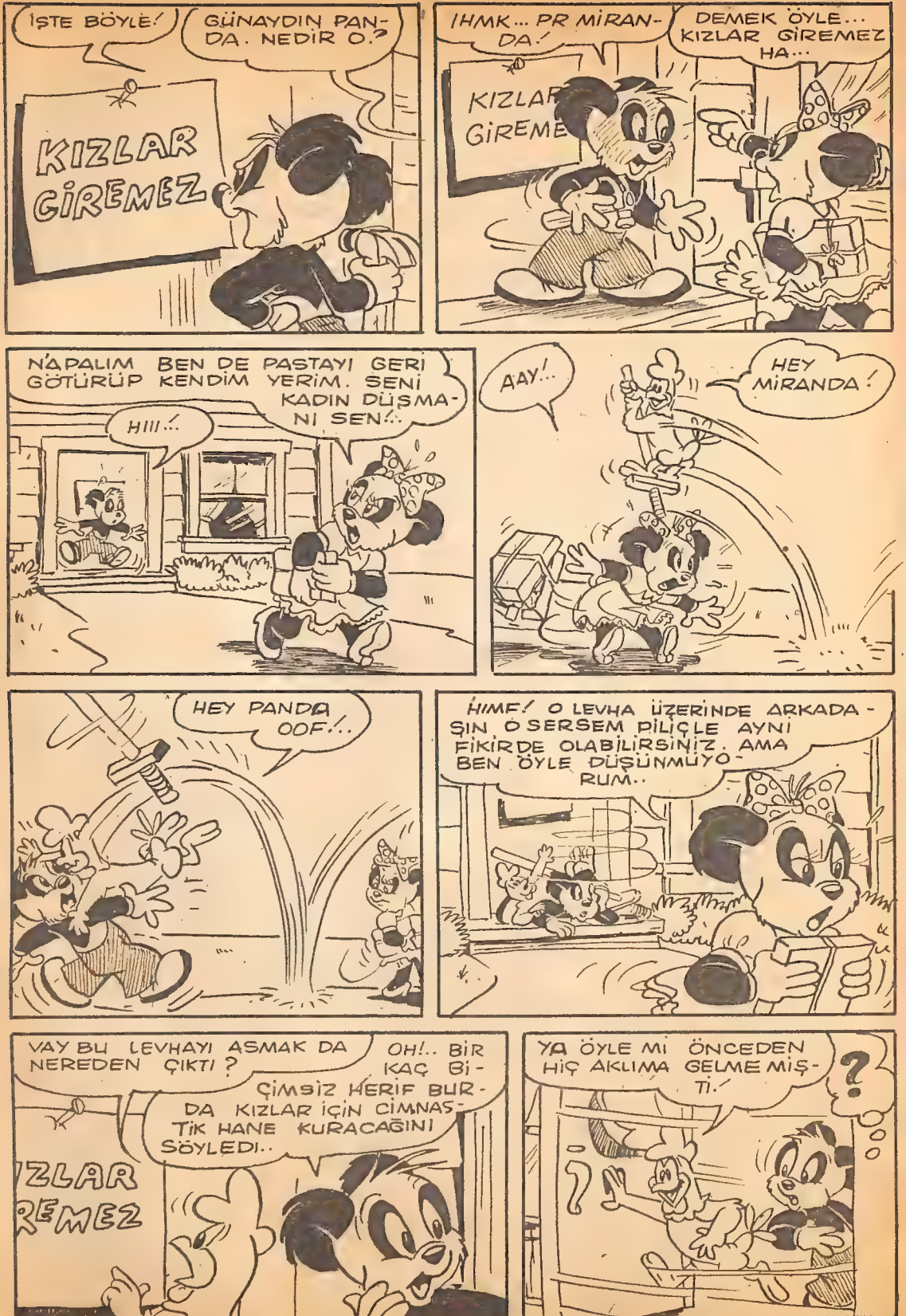
İŞTE BÖYLE!
GÜNAYDIN PANDA. NEDİR O?
KIZLAR GİREMEZ
IHMK... PR MİRANDA!
DEMEK ÖYLE... KIZLAR GİREMEZ HA...
KIZLAR GİREME
NAPALIM BEN DE PASTAYI GERİ GÖTÜRÜP KENDİM YERİM. SENİ KADIN DÜŞMANI SEN!..
HIII..!
AAY!..
HEY MİRANDA!
HEY PANDA
OOF!..
HIMF! O LEVHA ÜZERİNDE ARKADAŞIN OSERSEM PİLİÇLE AYNI FİKİRDE OLABİLİRSİNİZ. AMA BEN ÖYLE DÜŞÜNMÜYORUM..
VAY BU LEVHAYI ASMAK DA NEREDEN ÇIKTI?
OH!.. BİR KAÇ BİÇİMSİZ HERİF BURDA KIZLAR İÇİN CİMNASTİK HANE KURACAĞINI SÖYLEDİ..
ZLAR
REMEZ
YA ÖYLE Mİ ÖNCEDEN HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ.
?

BEN DE KIZLARLA CİMNASTİK YAPARIM. SIRIKLA ATLAMAKTAN DAHA İYİDİR.!
YEEYH.!
DURSANA.!

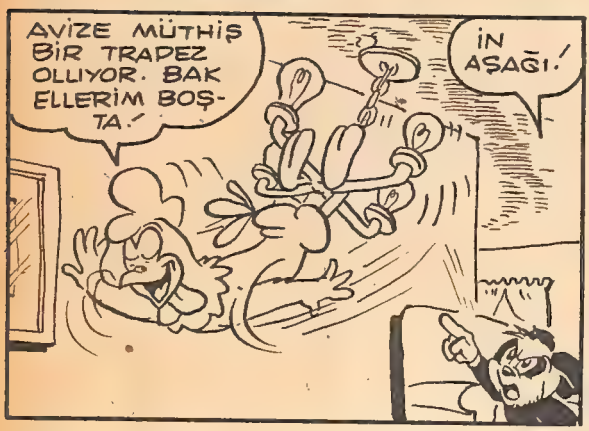
AVİZE MÜTHİŞ BİR TRAPEZ OLLIYOR. BAK ELLERİM BOŞTA.!
İN AŞAĞI.!

OLUR. BUNUN ÜZERİNE ATLIYACAĞIM.!

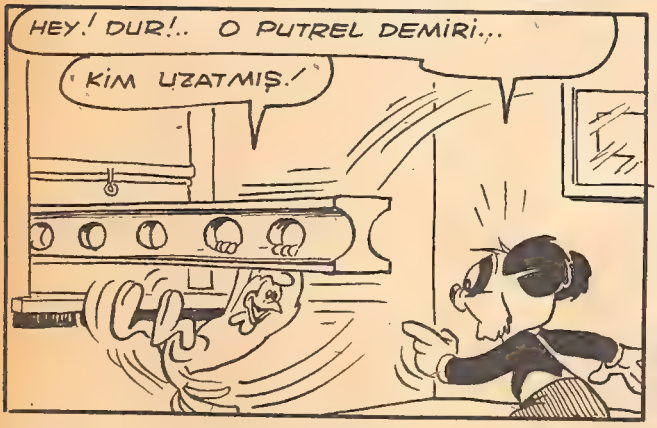
HEY.! DUR!.. O PUTREL DEMİRİ..
KİM UZATMIŞ.!

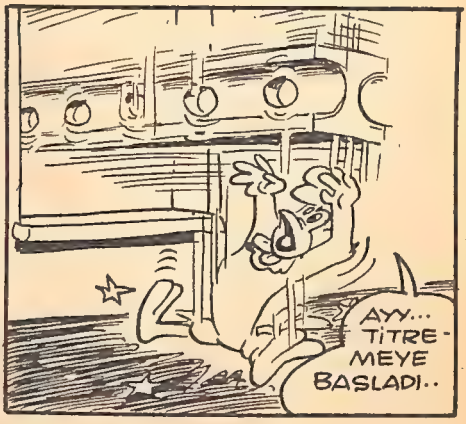
AYY... TİTREMEYE BAŞLADI..

BAK, EVİMİN ARKAŞINA KOCA BİR YAPI DİKİYORLAR.!
TAVAN KİRİŞİ OLACAK GİBİ GÖRÜNÜYOR.!

HEY, DUR. O KİRİŞİ EVİMDEN ÇIKARIN!
SİZ EVİNİZİ KİRİŞTEN ÇIKARIN BENCE.
YAY! BENİM DÖŞEMEME KAZIK ÇAKAN HERİFSİN SEN.
DOĞRU. BURADA BİR OKUL İNŞA EDİYORUZ EVİNİZİN BULUNDUĞU YERE DE KIZLAR CİMNASTİKHANESİ YAPILACAK
YA, ÖYLE Mİ? ŞİMDİ ÖĞRENİRİZ BUNU GEL BENİME ÇARLİ!
NEREYE?
BELEDİYEYE BENİM ARSAMIN SINIRLARINI ÖĞRENMEYE.
DOĞRU PANDA. EVİNİZ İNŞA EDİLİRKEN ARSANIZIN SINIRLARI ÜZERİNDE YANLIŞLIK YAPILMIŞ. ANCAK YARIM EV YAPACAK KADAR ARSANIZ VAR!
FAKAT EVİMİN TAMAMINA İHTİYACIM VAR.
O HALDE EVİNİZİ BAŞKA YERE TAŞIYIN!
ŞEHİR PLANI
FAKAT BU BANA PAHALIYA LÂZIM OLUR!
HIMM.. PAHALI OLACAĞI BELLİ.
BELEDİYE KONAĞI
FIRSAT ÇIKMIŞKEN HEMEN BİR EV TAŞIMA BÜROSU KURAR KOLAYCA BOL PARA KAZANIRIM!

:Z SONRA
OH. ÇARLİ EVİ TAŞISAM BİLE BUNU KİM YAPACAK.
BAK ŞURAYA.!
GÜVENİLİR KURUMSA ONA YAPTIRABİLİRİZ.!
BUZZ BUZARD EV DEĞİŞTİRME SERVİSİ
UCUZA TAŞINIR
GÜVENİLİR Mİ DE NEDEMEK BÜTÜN ŞEHRİN İŞLERİNİ BEN YAPARIM.!
EVİMİ ÇABUK OLARAK TAŞIR MISINIZ?
BANA "HIZLI BUZZARD" DERLER GELİN GİDELİM.!
YAY GERÇEKTEN DE HIZLIYMIŞ.!
EVET AMA EVİMİ BU KADAR KÜÇÜK TAŞITLA NASIL TAŞIYACAK?
HEY BUZZ, NE YAPIYORSUN?
EVİ TAŞIMAĞA HAZIRLANIYORUM.!
DURDUR ONU ÇARLİ BU BİR DİNAMİT KUTUSU.
HEH! HEH.!
BUZZ'U TUTTUM.!
FİTİLİ YAKALADIM.!
OOFF AĞZIMI YAKTIM.!

ÇOK GÜZEL BUZZ. BÜYÜK FİKRİN NEYDİ?
YA.. NEYDİ BÜYÜK FİKRİN?
UUFF! UUFF!

İŞİ KOLAYCA BİTİRMEK. DİNAMİT EN HIZLI TAŞIMA YAPAN ŞEYDİR.!
EVET.! NEREYE TAŞINMIŞ OLACAKTI.?

BÜTÜN KASABANIN ÜZERİNE DAĞILMIŞ OLACAKTI
HIMF.. BU İŞİ DAHA DOĞRU DÜRÜST YAPSAN İYİ OLUR
ELBETTE.!

PEKİ, PEKİ BAŞKA ARAÇLAR KİRALIYACAĞIM. EVİN İÇİNDEKİ EŞYAYI YERLERİNE ÇİVİLEYİN!
GR-R-R.!

BÖYLE NE OLACAK PANDA?
BUZZ EVİ TAŞIRKEN DEVRİLMESİN DİYE.!

TAMAM BÜTÜN EŞYA ÇİVİLENDİ VE... AAYY....

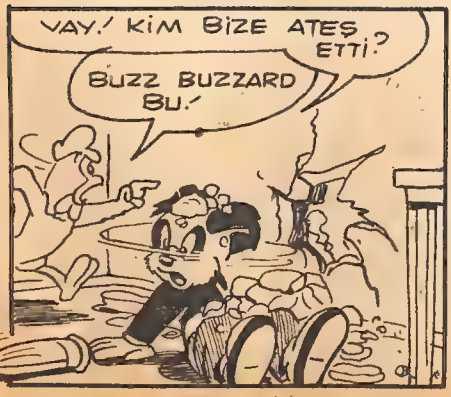
VAY.! KİM BİZE ATEŞ ETTİ?
BUZZ BUZZARD BU.!

OH HO! DIŞARI ÇIKIN EVİNİZİ BU ORDU ARTIĞI TANKLA ÇEKİP GÖTÜRECEĞİM.!

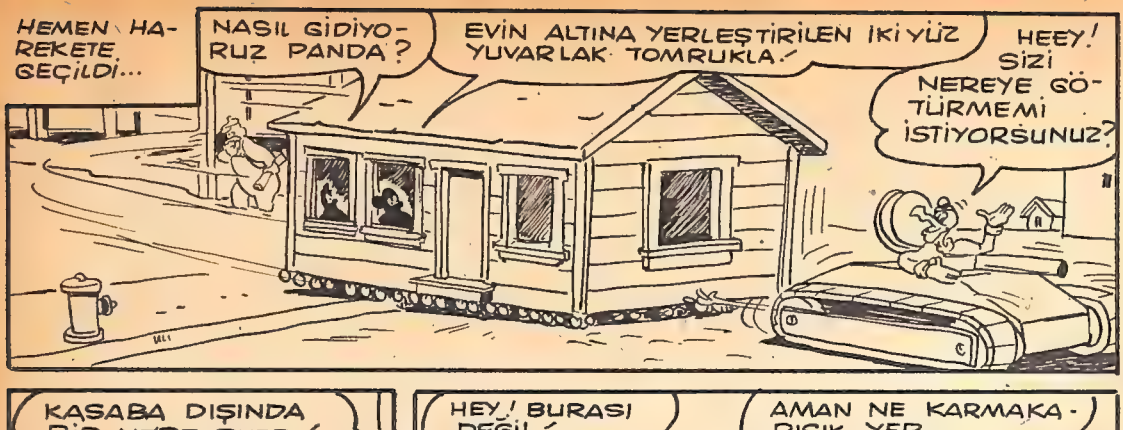
HEMEN HAREKETE GEÇİLDİ...
NASIL GİDİYORUZ PANDA?
EVİN ALTINA YERLEŞTİRİLEN İKİ YÜZ YUVARLAK TOMRUKLA!
HEEY! SİZİ NEREYE GÖTÜRMEMİ İSTİYORSUNUZ?

KASABA DIŞINDA BİR YERE BUZZ!

HEY! BURASI DEĞİL!
AMAN NE KARMAKARIŞIK YER.
NE OLUYOR? BEYENDİNİZ Mİ?
ŞEHİR ÇÖPLÜĞÜ

EVİMİ DAĞLARA GÖTÜR! MİRANDA DEĞİŞİKLİKTEN HOŞLANIR!
HIMM...

BÖYLE BİR YER BİLİYORUM GİDELİM!
EŞYALARI ÇİVİLEMEMİZ ÇOK İYİ OLDU!

HERKES DIŞARI! UÇURUMA GELDİK. YOL BİTTİ!

YAA.. DEMEK YOL BİTTİ? ÖYLE OLSUN!
YÜKSEKLİKTEN HOŞLANMADIK BUZZ. BİZİ DENİZ KENARINA İNDİR.
AMA SİZ ÇOK OLDUNUZ. BU KADAR ÇALIŞMA YETER!

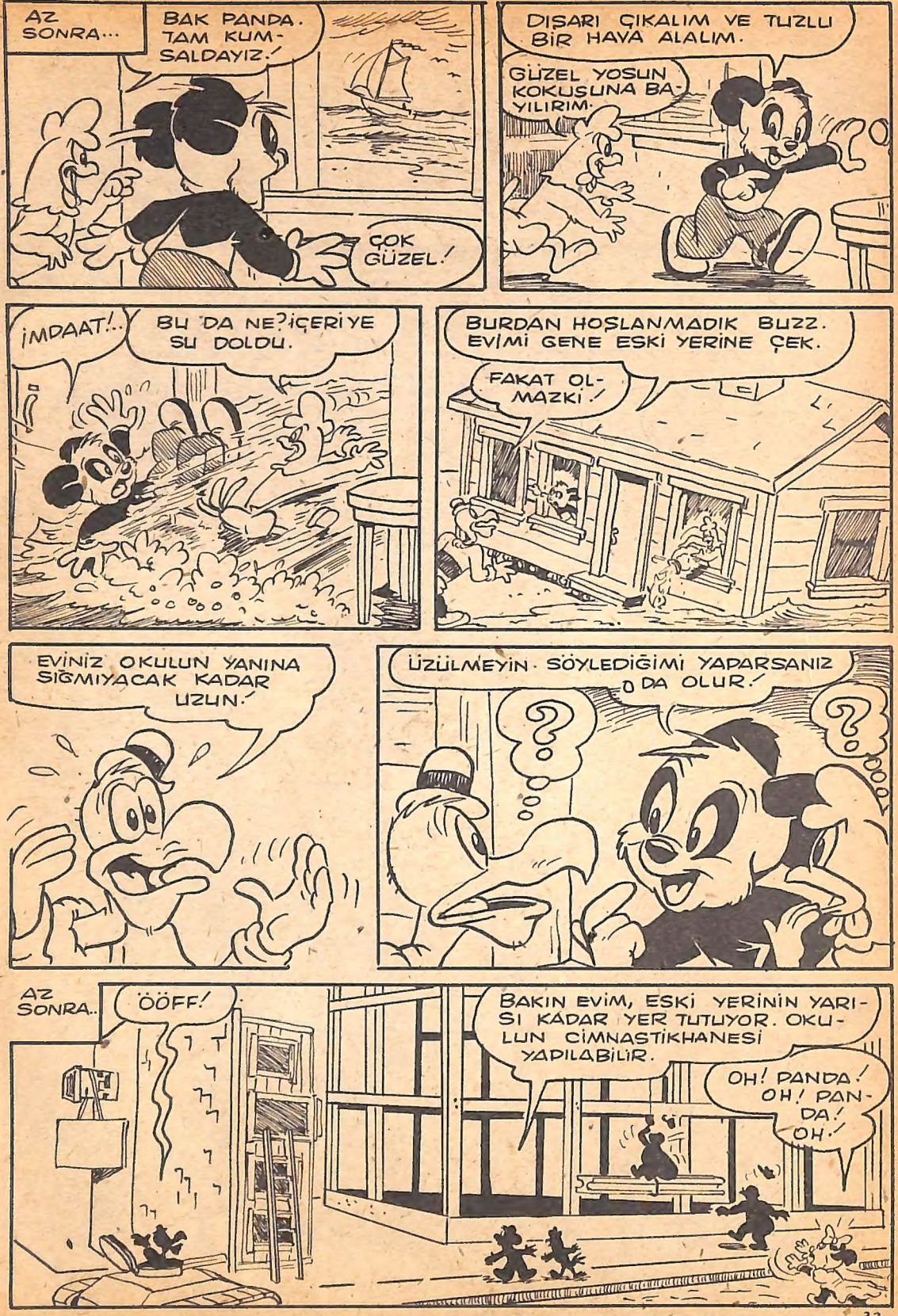
AZ SONRA...
BAK PANDA. TAM KUMSALDAYIZ.
ÇOK GÜZEL!
DIŞARI ÇIKALIM VE TUZLU BİR HAVA ALALIM.
GÜZEL YOSUN KOKUSUNA BAYILIRIM.
İMDAAT!..
BU DA NE? İÇERİYE SU DOLDU.
BURDAN HOŞLANMADIK BUZZ. EVİMİ GENE ESKİ YERİNE ÇEK.
FAKAT OLMAZKİ!
EVİNİZ OKULUN YANINA SIĞMIYACAK KADAR UZUN.
ÜZÜLMEYİN. SÖYLEDİĞİMİ YAPARSANIZ O DA OLUR.
AZ SONRA..
ÖÖFF!
BAKIN EVİM, ESKİ YERİNİN YARISI KADAR YER TUTUYOR. OKULUN CİMNASTİKHANESİ YAPILABİLİR.
OH! PANDA! OH! PANDA! OH!

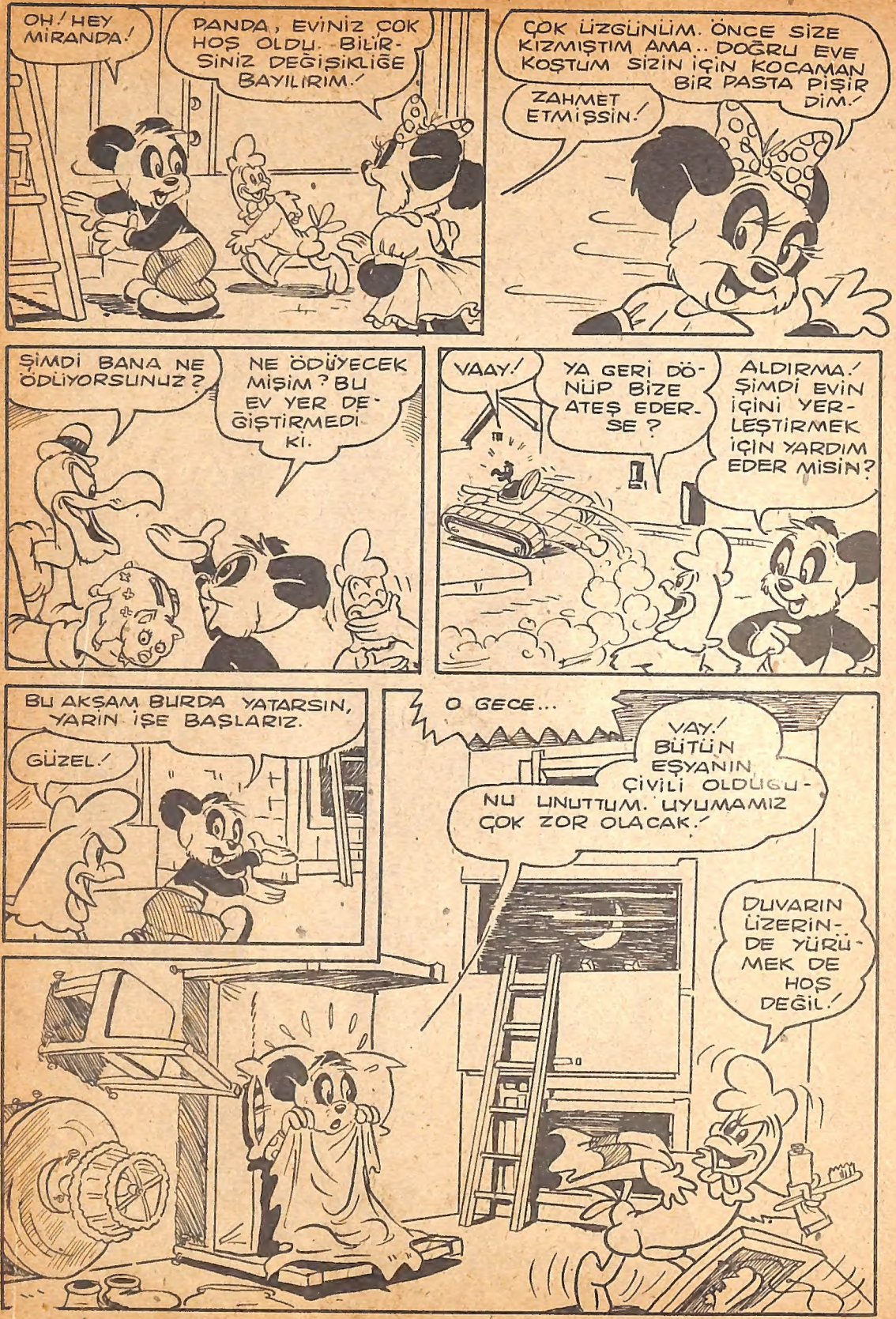
OH! HEY MİRANDA!
PANDA, EVİNİZ ÇOK HOŞ OLDU. BİLİRSİNİZ DEĞİŞİKLİĞE BAYILIRIM.
ÇOK ÜZGÜNÜM. ÖNCE SİZE KIZMIŞTIM AMA.. DOĞRU EVE KOŞTUM SİZİN İÇİN KOCAMAN BİR PASTA PİŞİR DİM.
ZAHMET ETMİŞSİN!
ŞİMDİ BANA NE ÖDÜYORSUNUZ?
NE ÖDÜYECEK MİŞİM? BU EV YER DEĞİŞTİRMEDİ Kİ.
VAAY!
YA GERİ DÖNÜP BİZE ATEŞ EDERSE?
ALDIRMA! ŞİMDİ EVİN İÇİNİ YERLEŞTİRMEK İÇİN YARDIM EDER MİSİN?
BU AKŞAM BURDA YATARSIN, YARIN İŞE BAŞLARIZ.
GÜZEL!
O GECE...
VAY! BÜTÜN EŞYANIN ÇİVİLİ OLDUĞUNU UNUTTUM. UYUMAMIZ ÇOK ZOR OLACAK!
DUVARIN ÜZERİNDE YÜRÜMEK DE HOŞ DEĞİL!

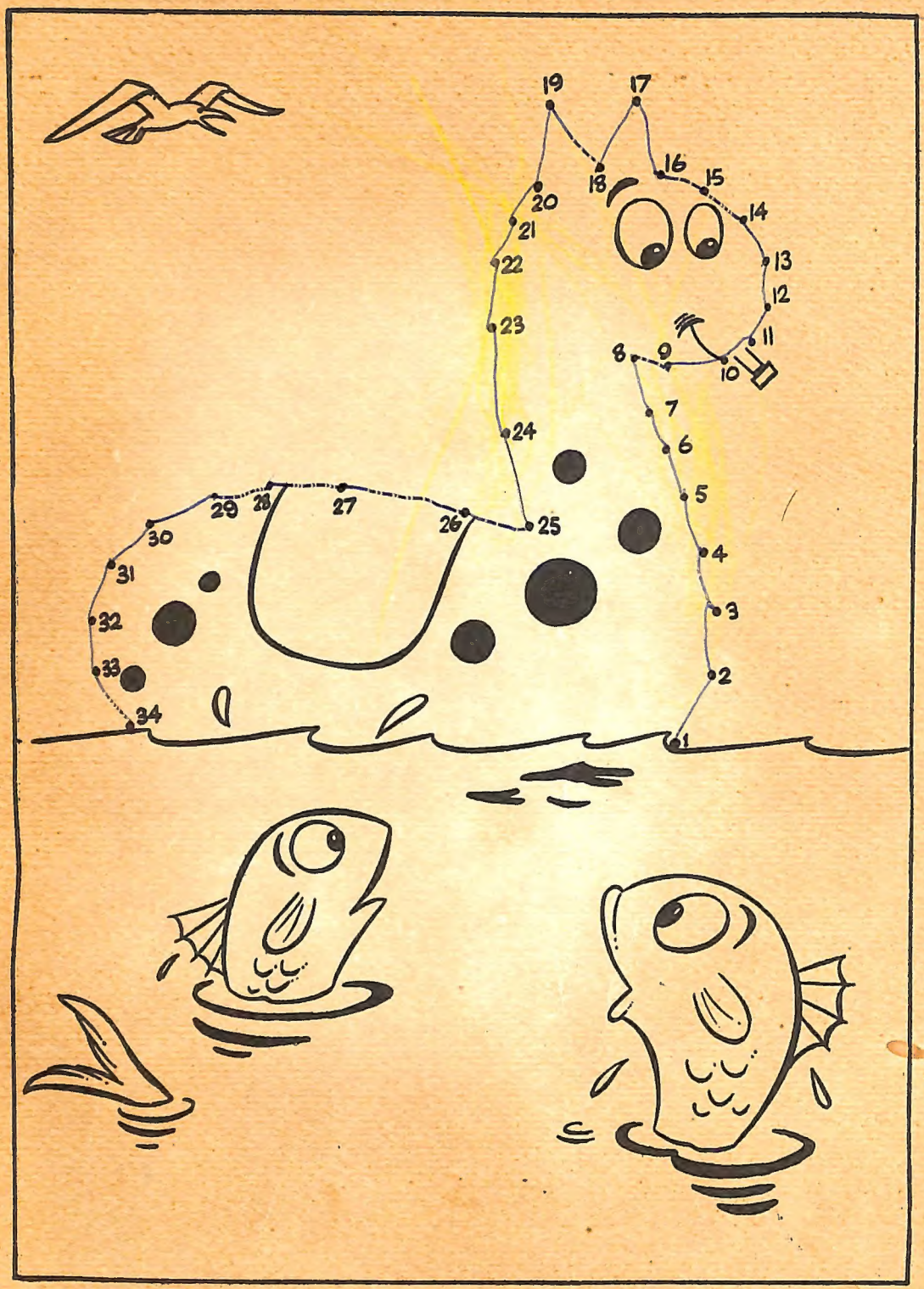

NUMARALARI BİRDEN İTİBAREN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK. SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

ilk ders

TÜRK TİCARET BANKASI